

teknik skulle det ikke være vanskeligt at registrere ansøgerne efter husstandsstørrelse og økonomisk formåen. Derved vil man sikre, at både reglen om tildeling efter løbenummerorden og reglerne om særlig fortrinsret bliver respekteret.

Ved overgangen fra de nuværende forhold til central boligformidling må ventelisterne fra boligselskaber, private udlejere, udlejningsbureauer og kommunale boliganvisningskontorer overføres til det centrale register, og det må herunder sikres, at de boligsøgendes anciennitet på ventelisterne ikke bliver forringet ved overførelsen til det centrale register.

Det bør også sikres, at eksisterende regler inden for selskaberne om oplytningsret for lejerne ved lejeledighed respekteres. Inden for andelsboligselskaber vil der være særlige problemer, idet medlemmerne her har særlige rettigheder knyttet til medlemsnummeret ved tildeling af lejlighed. Men disse rettigheder er dog allerede nu delvis tilsidesat dels af lovgivningen, dels af det store antal boligsøgende medlemmer i de større andelsboligforeninger.

Boligformidlingen må lægge en afgørende vægt på en omfattende informationsvirksomhed. Denne kan udfoldes både gennem annoncering, uddeling af brochurer og udstillinger af projekter for planlagt byggeri inden for storbyområdet. I det hele taget bør boligformidlingens virksomhed have karakter af en udpræget service over for alle boligsøgende. . . .“

Ved 1. behandlingen kunne boligministeren som tidligere udtale, at han i princippet var enig i forslagsstillernes målsætning med hensyn til bytteretten, men at han stadig var skeptisk med hensyn til, om fri bytteret var det rette middel til at opnå målet. Han kunne iøvrigt henvise til, at spørgsmålet om bytteret stadig forhandles mellem grundejernes landsorganisation og lejernes landsorganisation. Stillingtagen til spørgsmålet burde derfor i hvert fald afvente resultatet af disse forhandlinger.

Med hensyn til den del af forslaget, der vedrørte oprettelse af en central boligformidling, fandt ministeren, at det indeholdt visse tanker, der var værdifulde. Han tænkte her navnlig på oprettelsen af et organ, der kunne registrere boligønsker og boligudbud, og som kunne virke som serviceorgan ikke alene for de boligsøgende, men også for udlejerne og for den sags skyld også for de offentlige myndigheder.

I øvrigt fandt ministeren det vanskeligt at få øje på, hvorfor det skulle være nødvendigt at fratage udlejerne deres anvisningsret, der jo skulle udøves i overensstemmelse med de regler, der til enhver tid var fastsat af boliganvisningsudvalgene.

Ministeren var enig med forslagsstillerne i det uheldige i, at bolig-anvisningsreglerne var forskellige fra kommune til kommune. De bopælskrav, som nogle kommuner praktiserede, havde uheldige virkninger, og det ville være ønskeligt, om de pågældende kommuner ville undlade denne praksis.